

Oláh András

Munkakapcsolat

– Ennyi? – kérdezte a himlőhelyes arcú, kopaszra borotvált fejű férfi, miközben gondosan egymásra hajtogatta a gyűrt bankjegyeket.

A lány némán bólintott.

– Nem volt nagy forgalom – állapította meg a férfi, inkább csak magának címezve a mondatot, majd kutakodva a lányra nézett. Állta a pillantását.

– Oké, két óra múlva érted jövőnk. Addig még csinálsz egy fuvart. Rendben? Na, csaó!

– A férfi visszaballagott a kocsihoz, ahol társa várta járó motorral. A lány egykedvűen bámult az elviharzó autó után. Kibontott egy rágót, kettétörte, az egyik felét bekapta, a másikat pedig visszacsomagolta. Élvezte, ahogy a mentolos íz szétfut a szájában. Megigazította sortját, a vékonyka, feszes pólót, és visszament az útra.

Két éve dolgozott a Smasszernek. Így hívták maguk között a kopasz férfit, aki négyüket futtatta. A Smasszer időnként kiválasztott közülük valakit – úgymond magáncélra –, s annak egy darabig nem kellett kiállni az útra. Őt még sohasem választotta ki. De nem is baj. A lányok azt mondják, hogy egy brutális állat. Extra kívánságai vannak, és csak gyötör, örömet nem okoz. Jobb így, hogy csak munkakapcsolatban vannak.

A Smasszer vad kegyetlensége persze előtte sem volt teljesen ismeretlen. Az elején egyszer félretett harminc Eurót. Megtalálták nála. Akkor nagyon összeverte a Smasszer. Fölrepedt a szája, vérzett az orra, a szeme alatt napokig virított egy kékes-lilás folt. Akkor egy hétig nem dolgozott. Kaját alig kapott, és a lányok is rászálltak. Az maga volt a pokol. Még az is fölmerült benne, hogy megszökik, de aztán mégsem mert. Hová is mehetne? Szülei, rokonai nincsenek. Az intézetbe? Ahol az a varangyhidegségű, nyálkás testű nevelő megerőszkolta? Akkor inkább itt...

Tizenhat éves volt. Épp a születésnapján történt. Tortát is kapott. Ünnepezt az egész szoba. Aztán bejött az az undorító varangy, hogy ő is ad valami ajándékot. A szobájába hívta, és ott... Ott megtörtént. Próbált védekezni, de csak jobban felbőszítette a férfit.

– Mi az? Egész nap csak riszálod a segged, kelleted magad, most pedig megjátszod a szűzlányt? Rohadt kis kurva! – sziszegte, és akkora pofont lekevert, hogy nyomban eleredt az orra vére. Nem ellenkezett tovább. Csak amikor a férfi leszállt róla, akkor kapta fel az asztalról a vázát, és fejbe vágta. Kirohant a szobából. Egész testében remegett. Vérzett is. Akkor döntött úgy, hogy megszökik. Tudta, hogy a porta felé nem mehet, úgysem engednék ki, ezért a nevelői vécét választotta. Annak az ablakán nincs rács, ott kimászhat. Valamilyest rendbe szedte magát. Csak azt sajnálta, hogy a kis Kláritól nem búcsúzhat el... Klári. Hm. Vajon mi van vele? Biztosan nagyot nőtt azóta. Elmosolyodott. Nagyon szerette azt a picilányt. Az meg mindig bújt hozzá: „Te vagy az én anyukám” – mondta. S tényleg úgy is volt. Ő védte meg a nagyobbaktól, fésülte a haját, kikérdezte a leckét, esténként pedig – villanyoltás előtt – átment a kicsik hálójába, és mesét mondott neki. Aztán jóéjt-puszt adott a homlokára, az meg átölelte vékonyka karjaival a nyakát, magához szorította, és azt suttogta: „Te olyan jó vagy...”.

Mikor eszébe jutott kis barátnője, mindig elszorult a szíve. Dédelgetett álma volt, hogy egyszer, ha pénze lesz, ha saját életét élheti, megkeresi majd azt a kis vakarcsot...

Egy autó állt meg mellette.

– Mit kérsz egy körért, cicám? – öszülő halántékú, elegáns fickó ült a volánnál.

A lány sorolta a tarifákat.

A férfi kedvtelve mustrálgatta.

– Jól van – mondta, és kinyitotta az ajtót. – Gyere, szállj be!

A lány elhelyezkedett az ülésen.

– Hol szoktátok csinálni? – kérdezte a férfi, és puhán a combjára csúsztatta a kezét.

– Itt az erdőben – biccentett fejével a lány. – Majd mutatom az utat... De a pénzt előre kérem.

Ez szabály volt. A Smasszer ragaszkodott hozzá, hogy így történjen. Korábban volt rá példa, hogy az ügyfél fizetés nélkül távozott. Az sem véletlen, hogy két-háromóránként begyűjtik a pénzt a lányoktól. Egyszer ugyanis egy pasas kirabolta Majját. Elvette az egésznapos bevételt.

A férfi közben fizetett és indított.

– Itt, jobbra lesz egy bekötőút, ott kell lemenni – figyelmeztette a lány.

– Régóta csinálod? – kérdezte a férfi, és visszakapcsolt kettesbe.

– Mi maga? Rendőr?

– Dehogy – nevetett amaz. – Csak beszélgetni akartam.

– A társalgás nincs benne a tarifában. Csak a dugás – közölte hűvösen a lány.

A férfi fölfonta a szemöldökét, de nem szólt tovább. Rákanyarodott a jelzett erdei ösvényre.

A lány gondolatai visszatértek az emlékekhez. Eszébe jutott az első munkanap. Akkor már egy hete a Smasszernél lakott. A pályaudvaron szedték föl. Épp jókor, mert a másnapi lapokban már benne volt a fényképe. Olyanféle kísérszöveg társaságában, miszerint leütötte, kirabolta nevelőjét, és megszökött az intézetből. A szemét strici! Persze a lányok a szobából biztosan sejtik, hogy egy szó sem igaz az egészről. Még jó, hogy Tonió épp ott bóklászott a pályaudvaron. Látta, hogy éhes. Vett neki hamburgert, kólát meg fagyaltot. Helyes srác volt. Megkérdezte, van-e hol laknia, majd felajánlotta, hogy tud egy helyet. Így került a Smasszerhez. A Smasszer megnézte, körbe forgatta, és csak annyit mondott:

– Jó áru. Tanítsd be! – és pénzt adott Toniónak.

Tonió volt az első fiú az életében. Szerette. Pedig ekkor már tudta, már világossá vált előtte, hogy a fiú számára a vele való törődés csak munka.

Az ösvény a jól ismert tisztásba torkollott.

– Megérkeztünk – rebent fel a lány tekintete.

A kocsi megállt. A lány beletúrt a hajába, megrázta a fejét, mintha csak az előbbi gondolatait akarná elhessegetni, majd a sort zsebéből egy ezüstös csomagolású óvszert halászott elő.

BARTON ÉVA: A légy röpte (Keszthely)

